ANUL VII. - No. 24
15 Octomvrie 1931

„Hristos, Regele, Națiunea"
„România a Românilor"

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine"
Apare la 1 și 15 a ficărei luni

Cuprinsul:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU.

REDACȚIA SI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA GHEORGHE GHILI
STR. COGĂLNICEANU Nr. 4.

ANUL VII. — Nr. 24 Cluj, 15 Octomvrie 1931

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Mărturisiri jidovești

Ori de câte ori, iubite cititor, vei căuta să afli adevăratul fond al gândirii și simțirii Jidanului modern, substratul intențiunilor lui și urzeala diabolică a planurilor lui de acaparare, robire, ori distrugere a tot ce este creștin, vei afla adevărul căutat în *Protocoalele Ințelepților Sionului.*

Această carte a fost tradusă în toate limbile, după o luptă uriașă dusă în contra forței oculte a Jidovimii internaționale, care înțelegea, că din paginile Protocoalelor se destăinuește lumii întregi: *cine este Jidanul* pentru organizația sta'elor creștine și *prin ce mijloace* luptă el spre a le distruge, rând pe rând, cum a lucrat rassa lui în Rusia.

Rândurile de mai jos luate din traducerea franceză alui *Roger Lambelin*. Protocolul III, pag. 2:—23, descoperă adâncurile hipocriziei jidovești, disprețul lui și cruzimea față de massele proletare, pe cari le amăgește cu utopii, le sărăcește sistematic, spre a și le ține robite, și a le ațâța contra celorlalte clase sociale spre a le arunca, la momentul oportun, în revoluție, la masacru și jaf, pentru ca dintre ruine să se ridice atotputernică tirania sângeroasă alui Iuda, despre ale cărei fapte Rusia sovietică ne stă mărturie.

Citește iubite cititor, gândește la aceste mărturisiri și mai ales luminează pe bieții lucrători români, cari tot mai cred în vorbele socialiștilor jidani ori jidoviți:

„Toate pretinsele drepturi ale poporului nu pot exista decât în teorie, ele nu se pot realiza nici odată. Ce înseamnă pentru proletarul îndoit sub povara muncii, sdrobit de soarta lui, ce înseamnă dreptul vorbitorilor de a flecări, dreptul dat gazetarilor să scrie tot felul de absurdități, precum și unele lucruri serioase, pe când proletariatul nu trage alte foloase din constituție decât mizerabilele fărămituri pe cari noi, i le aruncăm dela masa noastră, în schimbul sprijinului dat, dispozițiilor noastre, dat întocmirilor noastre și agenților noștri?

... Noi vom apărea muncitorilor ca liberatorii lor, când le vom propune să intre în rândurile armatei de socialiști, de anarchiști, de comuniști, pe cari noi îi susținem totdeauna, sub pretextul solidarității între membrii francmasoneriei noastre sociale.

Aristocrația, care altă dată se bucura, de plin drept, de produsul muncii proletare, avea tot interesul ca muncitorimea să fie sătulă, sănătoasă și puternică.

Interesul nostru este contrar: **este tocmai ca creștinii să degenereze.**

Puterea noastră stă tocmai în foamea cronică, în slăbiciunea lucrătorului, pentrucă această stare îl robește voinței noastre și atunci nu va mai avea nici forța, nici energia, spre a se împotrivi acelei voinți.

Foamea dă capitalului (care este aproape tot jidovesc) asupra lucrătorului, mai multe drepturi decât avea altădată aristocrația, prin puterea regelui și a legii. Prin mizeria și ura invidioasă, ce produce foamea, noi vom manevra mulțimile, noi ne vom servi de mâinile lor, pentru a sdrobi tot ce se împotrivește planurilor noastre“.

Mă opresc aici și întreb:

Ce ziceți d mnilor gazetari români, cu pretenția de a fi bine informați, de a pătrunde dedesupturile societății, în care vă sbateți pentru adevăr și lumină, ce ziceti de aceste mărturisiri autentice? Nu credeți Dv., *Români de baștină, născuți, iar nu făcuți prin Constituția dela 1923,* nu credeți că nobila îndeletnicire ce v'ați ales, de a lumina marele public, dornic a se instrui, a se îndruma către adevăr și a înțelege marile interese ale neamului nostru, nu credeți că nobilul oficiu de gazetar, vă impune a vă ocupa mai de aproape de fondul fragmentului mai sus citat? Gazetarii noștri din trecut, *Asachi, Heliad Rădulescu, Cesar Boliac, Mihail Cogălniceanu, Costache Rosetti, Delavrancea, Tache Ionescu, Vintilă Brătianu,* dacă au făcut și politică, s'au îndeletnicit, în afară de aceasta, și cu opera de luminare a opiniei publice, aducând prețioase servicii la educarea politică a lumii noastre românești. Documentul de mai sus își așteaptă comentariile cuvenite din partea gazetarilor români din România întregită, cari nu pot sta mai pe jos decât predecesorii lor din cele două Principate și România mică.

I. C. Cătuneanu
— deputat de Baia —

Un savant german despre Jidanii Lassalle și Marx

Profesorul dela Universitatea din Berlin, mort la 1917, *Gustav Schmoller,* șeful școalei istorice economice germane, unul din cei mai mari economiști ai secolului XIX, în *„Grundriss der Allgemeinen Volkswirtschaftslehre*“, Partea II, Leipzig—1904, pag. 537, caracterizează astfel pe socialiștii Jidani *Lasalle* și *Marx:*

„Amândoi *spirite curat jidovești, disolvante,* se întemeiază în concepții'e lor de economie politică, pe *Jidanul (englez) Ricardo;* în concepțiile lor politice și istorice se inspiră din istoria engleză și franceză dintre anii 1789 și 1850, deci *credincioși spiritului revoluționar,* doctrinei radicale a suveranității poporului; stăpâniți de dialectica lui Hegel, și de materialismul epocii dela 1840: *Lassalle* era un ambițios demagog și vorbitor de primul rang; *Marx* un filosof social plin de spirit, p'in *de fantasmagoria talmudică, un conspirator internațional.*“

Vaticanul şi Fascismul

„Che Iddio mi assista *nel condure* a termine *vittorioso la mia ardua* fatica"

B. Mussolini.

„Dumnezeu să mă sprijine în *conducere* spre a termina victorios *anevoioasa mea* trudă."

In felul acesta grav, se exprima onorabilul *Benito Mussolini*, când luă povoara guvernării măreţului Popor Italian, în numele fascismului, în luna Noemvrie 1922.

Cu aceste cuvinte de pătrundere adâncă îşi încheie primul şi remarcabilul său discurs, în plină adunare a deputaţilor.

„Era întâia dată, când un şef de *Stat*, invoca în Italia, numele lui *Dumnezeu*.

„Se simţi numai decât, că Statul ateu şi mărginit, era îndepărtat — supravieţuindu-i un guvern conştient de spiritualitatea sa, de nevoile spirituale ale naţiunii." [1])

Fu o adevărată înviorare, peste întreg pământul italian, *cuvintele Ducelui*, care aducea în luptă, o *reînviere*, ce *înroura*, ca *în* luna *Mai*, florile sufleteşti ale gloriosului popor.

De îndelungată vreme, *incinta oficială* a deputaţilor, nu mai avusese, un aşa prilej de a auzi în *rugă*, invocându-se depe amvon, *asistenţa divină*.

Numai o personalitate de rară şi superioară râvnă spirituală, în care credinţa şi frumuseţea morală, se încrucişează în cel mai nobil înţeles, putea să aibă un simţământ de statornică *piositate*, faţă de infinita înţelepciune divină, aducând un real folos tradiţiei milenare a Romei creştine şi cezariene.

Cu aceeaş putere de intuiţie vizionară, într'o numeroasă adunare populară, la *Udine*, în chiar acelaş an prim al *„cămăşilor negre"*, premierul fascist, îşi spunea cuvântul fascinator:

„Să ne *ridicăm* cu inima curată şi cu gândul purificat de ură, spre *Roma*, care este una din puţinele cetăţi ale spiritului ce înrâureşte în lume; fiindcă la Roma, printre cele şeapte coline încărcate de istorie, s'a îndeplinit una din cele mai mari *minuni* spirituale, pe care istoria le aminteşte, adică aci se strămută pentru totdeauna o religie universală, care a reluat sub altă formă acel Imperiu, pe care legionarii consulari ai *Romei* îl împinseră până la extremitatea hotarelor pământului.

„Şi noi să gândim de a face din Roma, Cetatea spiritului nostru, adecă o *Cetate* — curată, desinfectată de toate elementele ce o corup, ce-o întinează, să gândim a face din *Roma* spiritul sprinten al *Italiei* imperiale, *pe care noi o visăm.*"

Prin fascism şi hotărârea dârjă a Ducelui se stăvili rătăcirea anarhică a unei mulţimi amăgite de mirajul comunist şi se ilumiă spiritul de sacrificiu al tineretului italian.

Forţa papală a catolicismului fu adesea în atacul furios al sectelor şi al masoneriei, ce neîncetat lucrează la desmembrarea naţiunilor.

Prin fascism se restabili latinitatea imperială şi se afirmă cu însufleţire creştinismul Sfântului Scaun al Vaticanului.

Niciodată până la Fascism, cu toată forţa sa revelatoare şi organizată, încă nu putuse înlătura francmasoneria din sânul naţiunei. *„Eu afirm — zicea Mussolini* — că tradiţia latină şi Imperială a Romei, azi e reprezentată de *catolicism*".

„Şi cum zicea Mommsen — la 25 sau 30 de ani, că nu se poate sta la Roma, fără o idee *universală*. Eu gândesc şi afirm, că unica idee universală care există azi la Roma, este aceea care iradiază din Vatican".

Ducele prin gestul guvernului său curajos, ostracizând masoneria din Italia *„a făcut pentru catolicism*, aceea ce Biserica şi *acţiunea catolică* nu *reuşise să ajungă a împlini*" zice Paolo Ardali.

„Opera lui Benito Mussolini, apare în toată a sa grandoare şi măreţie, efectivă, realizatoare, adânc înţelegătoare *de toate problemele vieţii naţionale*".

Aşadar două forţe, de raporturi proporţionale, *Vaticanul* şi *Fascismul*, ce activează în cadrul muncii şi pe drumuri paralele.

„Două genii se pot spune tradiţionale imperiului italic, două expresii autentice ale sufletului secular. Distincte, însă pararele: Unul etern, altul temporal. *Geniul politic şi cel religios*".

Cu un cuvânt două acumulatoare dinamice ce răspândesc energie şi împrăştie lumină în masse.

Dela un timp aceste două puteri formidabile, în strădania mişcării lor *naţionale* şi *creştine, pentru binele tuturor*, se găsiră surprinse, fără vrere, de o ciocnire, şi puncte de contradicţie.

Din latura opusă a multor adversari din câmpul politicianilor socialişti şi masoni, aflaţi aiurea, se vârâseră pe neştiute — sub ocrotirea asociaţiilor catolice vrăşmaşi neîmpăcaţi ai lui Dumnezeu şi ai naţiei. Şi din pricina acestor diabolice ţesături, se iviră neînţelegeri.

Fascismul îşi revindecă dreptul legitim al conştiinţei naţionale, în aspiraţiile sale fireşti, pe când Vaticanul prin sfânta succesiune a creştinismului îşi cere şi apără hotărât patrimoniul spiritual, ce depăşeşte noţiunea de patrie, cuprinzând umanitatea catolică universală.

Lucrările amânduroa nu aveau temeiul de a se afla pe un târâm de neînţelegere; întrucât esenţialul luptei le era *„iubirea de oameni"*, isvorâtă din *adevăr* şi *dreptate* socială.

Iubirea doar începe din familie, apoi la naţiune şi merge mai departe la umanitate. Ţara e umanitatea în mic. Iubind ţara, în aceeaş măsură iubeşti şi umanitatea. Numai cei fără căminul naţional şi real, cu ale *sale tradiţii*, numai acei fără Dumnezeu, nu iubesc cu adevărat umanitatea. Şi pe aceia îi cunoaştem. *Sunt în diaspora*, *„Daţi Cezarului*, ce este al *Cezarului* şi lui *Dumnezeu* ce este *al lui Dumnezeu*".

Prin aceste sublime cuvinte, însuşi *Mântuitorul Hristos*, a eternizat iubirea distinctă a celor două mari şi naturale realităţi. Ţara şi umanitatea pe o latură, religia şi Dumnezeu pe cealaltă latură. Iubirea aproapelui şi a veneraţiei către Dumnezeu.

Dar, cele două forţe îşi reveniră la linişte şi pace, după o mică durată. Buna înţelepciune a *conducătorilor*, reîntră în misiunea istorică, a trudnicei bătălii.

Fascismul în conlucrare pozitivă — pentru popor şi efectiv pentru binele naţiunii, iar Vaticanul în structura spirituală, consacrându-se în mersu-i — de activitate creştină — spre evanghelizarea cât mai intensă a popoarelor lumii.

Puterea de profunzimi tainice a Vaticanului, înfrumseţând spiritul şi inobilând inima prin căile divine ale carităţii, caritate, pe care regretatul nostru învăţat, marele creştin Dr. *N. C. Paulescu*, o socotea cea mai sacră virtute şi cea mai plăcută lui Dumnezeu. Puterea vrăjită a fascismului întărind credinţa şi disciplina morală, prin munca fără preget,

1) Paolo Ardali.

pentru binele obştesc şi dragostea de neam.

Cu egală sforţare şi bună orânduire în dragoste de oameni deci, ambele *puteri,* îşi depun laolaltă prinosul lor de închinăciune înaintea crucifixului: Icoană de jertfă a lui Isus Hristos.

In *cuvânt* şi în *fapt* — lucrarea lor — se imprimă cu încredere în opere de realizări constructive şi de însemnătate strălucită în domeniul vieţii.

Roma antică şi imperială, cetate de atâtea ori glorioasă, îşi rezervă astfel iarăşi, apanajul său de organizatoare a muncii, în câmpul uman şi al religiozităţii creştine — Roma, cu trecutul măreţ, de atâteaori sanctificată, prin martiriul sfinţilor primei ere creştine, locaş sortit în *planul divin,* ca odihnă veşnică a relicvelor celor doi mari apostoli: *Petru* şi *Pavel,* ziditori ai evangheliei învăţătorului divin Isus, Mântuitorul.

Roma *latină* şi *creştină* — în bucuria *naţiunilor,* de *credinţă* şi *de adevăr creştin,* îşi păşeşte din nou *nestingherită, tradiţia sa misianică,* în drumul destinului fără egal, cu reînoire sfântă, ca *un altar ales şi hotărât spre binele umanităţii întregi.*

Tudor Ionescu
— Bucureşti —

Avalanşa de cădere a Instituţiilor Economice şi Publice

Cercetând în amănunt adevărul, ce stă ca o cauză efectivă la destrămarea instituţiilor economice, ne va uimi destrăbălarea şi indiferenţa, prin care s'a ajuns la ruinarea atâtor economii, depuse de popor.

In cele publice se cunoaşte jaful sistematic practicat de guvernele perindate la cârma ţării, care a culminat prin hoţiile de codru ale zişilor *naţional-ţărănişti.*

Şi prada a continuat fără să fie oprită, întrucât, fiecare partid îşi are încărcată conştiinţa, cu furtul oficial, şi deci în imposibilitate morală, de a putea opune o înfrânare şi un veto — prin sancţiuni drastice şi legale.

Lipsa deci a sancţiunilor, la timp şi judicios, face azi, ca foştii zarafi ai ţării, furi legali, să ridice din nou fruntea socotindu-se încă vrednici de conducere.

In câmpul economic particular miliardele puse la îndemână, de stat pentru uşurarea — zice-se — a portofoliului imobilizat, de mult s'a înghiţit.

Şi asanarea ce încă se mai face unora şi altora din acele instituţii, ce-au svârlit banul agonosit cu trudă de deponenţi, va avea aceeaş soartă, fără ca îmbunătăţirea reală s'o vedem pe piaţă.

E un demers fără nici un suport moral sau onest. O metodă ce sprijină, tot pe cei fără bună credinţă, *pe falţi* şi pe *concordatori* cu bună ştiinţă ajunşi aici.

S'au îmbogăţit şi din aceste pierderi obşteşti, încă un număr imens de habotnici guzi, cari îşi duc mai departe jaful sistematic pe spinarea tuturor.

Bănci mari şi mici fraudate de vermina iudaică, pentru care dezastrul naţiunilor, nu le este decât în folos, spre a ajunge cât mai precis la dominaţia visată. Deci, portofoliile, imobilizate, poliţele falimentelor, din aceşti doi ani, luate asupra statului, le vom suporta noi cetăţenii, pe care ne apasă atât dările şi contribuţiile ce nu mai au saţiu.

In durata anului vezi, aceste lăcuste rozând bogăţia ţării — prin diversele întreprinderi şi vara aceleaşi tipuri hâde se prăvălesc pe nisipurile plajelor sau, în staţiunile balneare şi climaterice. Agricultura, este în agonie şi proprietarii români săräciţi până la cenuşa din vatră.

La oraşe imobilele tot mai fulgerător trec în mânile acestor vampiri, pe când Românimea sufere şi se tângueşte, fugărită, cei de prin centrele muncii, la periferii, în cocioabe.

Furii oficiali se lăfăesc şi îşi dau mâna, cu pasările de pradă, iar poporul geme, geme, şi cu revolta, gata să se ridice.

Ce suntem noi de vină bunăoară, dacă anumite bănci, au avut în consilii, administratori nepricepuţi sau hrăpăreţi?

Ce suntem noi de vină, dacă s'au dat bani, unora şi altora din veneticii, cari şi-au strămutat domiciliile şi unii au fugit peste hotare, înavuţindu-se?

Asanarea instituţiilor economice şi echilibrarea budgetului statului, nu însă din sudoarea şi nevoile noastre, ci din averea tâlharilor şi a marilor bancheri, din averea lor proprie.

Este nedrept şi aducător de furtună obştească, de a jupui poporul, înstărind pe acei care n'ar avea alt loc pentru cele săvârşite, decât închisoarea şi confiscarea averilor prădate.

Se menţin înalţi demnitari prin instituţii, dovediţi cu rea credinţă, de a trăi ca paraziţii, din munca altora.

Iacă în somaţia ce se face de „Universul" de a publica numele celor cu portofoliu imobilizat — nu se dă pe faţă. De ce? Fiindcă tot poporul s'ar uni într'o puternică falangă şi ar cere restituirea bunurilor însuşite.

Se teme oficialitatea.

Totuşi lumea pricepe şi nu se poate ca *adevărul* să nu iese biruitor — vrând-nevrând.

O bună parte din noi aşteptăm triumful, deocamdată prin *cel ce este* şeful *guvernului,* care are pe cât se vede piedici în drumul său de purificare şi înstărire publică.

Pentru moment, să fim convinşi, că tot Israelul — prin finanţa lor — ne dominează. Insă va avea şi aceasta un sfârşit. Popoarele au început să cunoască pe traficanţii internaţionali şi reversul va veni de sigur.

Ioan Fluture
— Bucureşti —

Insemnătatea botezului pentru Jidani

Câtă însemnătate are botezul Jidanilor, acceptat de frică, rezultă clar din următorul fapt istoric, amintit de *Fritsch,* „Handbuch der Iudenfrage", pag. 436:

„Când în anul 1492, Ferdinand Catolicul a isgonit din Spania pe cei de altă credinţă, şi în primul rând pe Jidani, mulţi Jidani au trecut **de formă** *la creştinism, dar în secret au rămas tot credincioşi Iudaismului, şi au păstrat legături cu Jidanii din străinătate. Mulţi dintre ei au ocupat, ca creştini simulaţi, înalte slujbe bisericeşti şi civile, dar nu s'au amestecat cu ceilalţi creştini din ţară, ci mai bine de două secole şi-au conservat legile lor morale jidoveşti prin tradiţii de familie, ţinute ascuns. Când apăsarea politică a încetat, această sectă, zisă a „Marranilor", a recunoscut, după mai bine de două sute de ani, că sunt Jidani adevăraţi, de confesiune mozaică".*

In ghiare ucigaşe

— Maramureşul înstrăinat —

Timpurile de cumplită criză, prin care trecem, ne-au dat prilejul să constatăm mai lămurit ca oricând, imensul rău, pe care îl revarsă asupra neamului nostru, rassa lui Izrail.

Nu există pe întreaga suprafaţă a globului pământesc, o naţiune mai corupătoare, mai dezagregantă şi mai anarhică decât naţia jidovească. Ori unde găseşte prilej şi mai ales teren — având teren îşi află apoi şi ocazii — prielnic operaţiilor sale meschine, Jidanul nu stă un moment la îndoială, ci, cu o stăruinţă încăpăţinată, se pune pe lucru; sondează, demoralizează, înşeală şi minte, numai ca să poată trăi pe spinarea bietului goim, a cărui menire istorică este: claca şi robotul, pe seama ovreiului. Jidanul este un vecinic rătăcitor, în căutarea aurului şi-a arginţilor. Banul este pentru el, cheia enigmatică cu ajutorul căreia descuie până şi uşile celor mai infocaţi miniştri.

Numai cât această unealtă de dominare, nu şi-o procură prin muncă şi osteneală cinstită. Şi-o făureşte prin înşelăciune, din produsul muncii goimului. Goimul trebue să dea Jidanului, arma cu care acesta îl va ucide, de îndată ce va fi în posesiunea ei. Ovreiul are credinţa că animalul — biped — creştin, s'a născut numai ca să-l servească pe el.

De aci, şi goana sa nebună, sistematică şi continuă în vederea distrugerii a tot ce nu e cuşer. Vai de naţiunile cari tolerează prea mult aceste pecingini!

Scriind aceste cuvinte, mă gândesc la oropsitul ţinut al voevozilor, la Maramurăşul înstrăinat. Poate în nici o parte a ţării româneşti, ghiarele ucigaşe ale Jidovimii, nu s'au înfipt, atât de adânc, în carnea Românului, ca aici în Maramurăş. Ţărănimea maramureşană, munceşte din greu, hrănindu-se cu pâine din făină de porumb şi apă de izvor, iar produsul ostenelilor sale, este acaparat de jidani. Camăta şi alcoolismul, opere curat jidoveşti, fac ravagii înspăimântătoare în acest colţ de Canaan. Toată bruma de avere pe care o posedă bieţii agricultori români, abia dacă valorează $^2/_3$ din procentajul enorm pe care îl încasează cămătarii jidani. Criza financiară care ne sugrumă de un timp, îi favorizează, de minune. Agricultorii români sunt deadreptul sacrificaţi. Rassa semită, le suge, asemeni lipitorilor, toată averea, toată vigoarea şi toată sănătatea fizică şi sufletească. Iar când durerea naţiei creştine ajunge la paroxism, cum a fost cazul dela Borşa, Jidanii-cămătari, pozează în victime ale anarhiei pe care ei înşişi o creiază. Căci să ne înţelegem bine: Nu există nicăiri în lume, o seminţie, mai anarhică şi dezagregantă, decât naţia jidovească. Dece dar ar face excepţie cei din Maramureş ori Bucovina, tocmai aceştia cari sunt aşa de puternici faţă de elementele autochtone-creştine.

Auzi numai, să fie trataţi samavolnic, Jidanii din Ţara lui Dragoş, cari şi-au înfipt ghiarele ucigaşe atât de adânc în inima maramureşenilor tăietori de lemne? Se poate o mai grozavă nedreptate? E posibil un asemenea lucru? Ţipă ei în zadar, ca în gură de şarpe! Vai nu! Asta nu se poate tolera. Jidanii noştri nu ţipă de flori de cuc. Au ei un mare necaz: Le este teamă, grozavă teamă, că vor fi măturaţi depe hoit. Aista-i „baiul" cel mare. Doamne fereşte-ne şi Te îndură spre noi! Să nu învie hoitul, căci ar fi vai de capul necrologilor cari l-au îngropat! Sângele unui neam, otrăvit de alcoolismul ucigaş al cârciumarului cu ciubote şi caftan s'ar răsbuna, poate mai mult decât trebue. Şi asta nu o vrem. Neamul nostru e născut doar să servească poporul ales. Deviza noastră, pe care înşişi Jidanii ne-au dat-o este: Clacă şi Robot, cât mai mult şi cât mai intens în profitul sfânt al Măriei-Sale Ovreiului, împăratul pământului, aerului şi al întunericului...

Am încăput în ghiare ucigaşe. Ţinutul nostru e înstrăinat. Adevăraţii stăpânitori, de aici, nu sunt Românii. Sunt Jidanii. Ei împărţesc sarea pământului. Lor le e dat să se bucure de rodul muncii noastre. Arginţii şi obrăznicia lor, au pus sub călcâiu glasurile celor cari ar trebui să protejeze ţărănimea muncitoare. Azi singuri ei sunt stăpâni pe bunurile şi averile vechilor „nemeşi" ai Ţării Voevozilor. Românii n'au dreptul să protesteze. Dacă o fac totuşi, sunt ţintuiţi la stâlpul infamiei. Chiar eu, pentru aceste constatări, voiu fi aspru pedepsit. O ştiu dinainte. Şi cei ce-mi vor croi osânda o să fie tot Români de legea mea; Români înstrăinaţi, cari n'au curajul să-şi apere naţia, ci tremură când poporul pistruiat „cârteşte" împotrivă-le. Nu-i nimic. Nu ne speriem. Avem răboj şi vom însemna.

Inv. d r. **Ion Berinde**
— Maramureş —

Un semn de reculegere al Conştiinţei Naţionale

Aflăm cu satisfacţie că un numeros grup de studenţi în vederea recentelor demonstraţii stridente, a iredentei maghiare revizioniste, ce s'au petrecut la serbările Sfântului Ştefan şi la 6 Octombrie, după proclamarea oficială a revizionismului prin guvernul Horthy, a stăruit pe lângă Centrul Studenţesc să se convoace un Congres Extraordinar Studenţesc la Cluj, cu delegaţi dela toate Universităţile şi Facultăţile din ţară, pe ziua de 26 Oct. 1931, orele 9, iar după aceea un meeting în Piaţa Unirii, invitând toate societăţile patriotice din ţară, ca să protesteze solemn în contra atacurilor subversive iredentiste ce s'au produs împotriva integrităţii şi demnităţii naţionale.

Ne bucurăm de acest semn de reculegere naţională, mai ales că guvernul, de astă dată nu va mai putea găsi nici un pretext pentru a opri manifestări naţionale, călcând constituţia şi legea.

L. A. N. C. va fi totdeauna alături de bunii Români şi de tinerimea naţionalistă.

Francmasoneria

(Continuare din nrul de 1. X. 1931)

De sigur că F ·.· M. caută săşi făurească un trecut cât mai lung şi glorios, pentru a da astfel mai multă încredere naivilor, şi a justifica în parte ciudatele ritualuri şi ceremonii, practicate de această sectă. Astfel unii dintre ei — nu cei mai puţini modeşti — pretind că asociaţia lor s'ar fi născut cu multe mii de ani în urmă, între lucrătorii de sub conducerea Fenicianului Hiram, la *zidirea Templului lui Solomon*. După alţii, cu o mai mare doză de misticism, francmasoneria şi-ar avea origina în misterioasele ceremonii ale iniţierii, practicate la început de *Indieni*, iar mai târziu de aproape toate *popoarele orientale*. Cei cari vor să dea masoneriei o faţă mai onorabilă, văd în *cavalerii cruciaţi* primii reprezentanţi ai francmasoneriei. In fine o parte din F ·.· M. se, cred descendenţii cavalerilor Ordinului Templului, iar altă parte mai mică, crede că numai *colegiile de lucrători* creiate de Regele muma la 715 a. chr. sunt iniţiatoarele ideilor masonice.

Toate acestea însă sunt numai teorii de sursă masonică, incontro labile şi foarte puţin verosimile. In nici una din ipotezele menţionate mai sus nu se poate stabili istoriceşte o legătură bazată pe fapte, între masoneria de azi şi diversele asociaţii şi colegii din antichitate.

Un lucru e însă sigur; înainte de 1717 nu se pomenea nicăieri de francmasonerie. La această dată, *lucrătorii zidari din Anglia* puseră bazele primei loji, care nu întârzie, la rândul ei, să fondeze alte loji, aşa că în scurt timp se simţi nevoia unui organ de conducere şi astfel luă naştere *„Marea lojă Engleză“*, sub conducerea marelui maestru *Anton Sayer*. Cum fiecare lojă avea un regulament de organizare, o constituţie, diferită de a celorlalte, s'a simţit nevoia unei codificări a acestor constituţii, fapt care s'a şi îndeplinit de către *Yames Anderson* la 1723. Acesta a colecţionat toate constituţiile existente până la el, formând o colecţie numită *„Datoriile strămoşeşti“*, care până azi formează baza întregii organizaţii masonice. Din Anglia, francmasoneria a trecut *în Franţa* şi la 1772, doi lorzi englezi fondară *„Marele Orient al Franţei“* conducătorul şi dătătorul de directive a întregii francmasonerii latine. Câtva timp cele două masonerii îşi continuară existenţa separat, dar la 1804 Marele Orient recunosc oficial existenţa ritului anglo-saxon sau scoţian, numit de atunci „rit antic şi acceptat“.

Masonii îndatăce se văzură organizaţi se şi puseră la lucru; şi încă ce lucru. Deviza lor *„Avec les boyaux du dernier des pretres etranglons le dernier des rois“* [1]) trebuia realizată cât mai curând. In acest scop se aruncară ca fiarele setoase de sânge asupra creştinismului şi o teroare cumplită se deslănţui împotriva apărătorilor lui. Toate calomniile, toate înjuriile se revărsară asupra religiei noastre, care totdeauna s'a opus cu îndârjire planurilor masonice. Mulţi preoţi plătiră cu viaţa faptul că s'au împotrivit tendinţelor distrugătoare ale acestei secte, dar jertfa lor n'a fost de prisos, căci creştinătatea a început să cunoască planurile lor. *Papa Clement al XII* prin enciclica *„In Eminenti“*, desvăluise întregii lumi creştine scopurile şi maşinaţiunile francmasonice, şi la exemplul său aproape toţi Papii, îşi făcură o datorie de a atrage atenţia lumii asupra pericolului ce această sectă prezintă pentru lumea creştină. Nici Regalitatea n'a fost scutită de ofensiva masonică, şi exemplul nefericitului Rege *Ludovic al XVI* este destul de elocvent. Francmasoneria nu se dă înlături nici dela crime, fie ele cât de grozave când e vorba de realizarea planurilor ei.

Actualmente francmasoneria este divizată în două mari ramuri, având fiecare o activitate aproape autonomă: F ·.· M. latină şi cea anglosaxonă.

Masoneria latină care este violent anti-catolică şi antimonarhistă activează în următoarele ţări: Franţa, Belgia, Spania, Italia, Ungaria, Austria, Cehoslovacia, România, Jugoslavia, Grecia, Bulgaria şi Turcia. Toate marile loji din aceste ţări recunosc autoritatea superioară a *„Marelui Orient“* din *Paris*.

Cât priveşte Germania, ea este împărţită în două mari grupe, dintre care una ascultă de directivele Marelui Orient, iar celălalt recunoaşte autoritatea masoneriei anglosaxone.

1) Cu maţele ultimului preot să spânzurăm pe ultimul rege.

Din punctul de vedere al doctrinei masonice Marele Orient al Franţei a suprimat din ritual formula „Mare architect al Universului“ şi a şters Biblia dintre simboalele lojelor. Cu această ocazie s'a şi făcut ruptura între masoneria latină şi cea *anglo saxonă*, care n'a consimţit la aceste modificări. Totuşi această ruptură n'a fost definitivă şi astăzi relaţiile între cele două grupe sunt destul de amicale. F ·.· M. anglo-saxonă e răspândită în Anglia, Statele-Unite unde numără foarte mulţi aderenţi, şi Ţările Nordice. Din fericire aceşti numeroşi aderenţi nu sunt ca în F ·.· M. latină nişte fanatici inconştienţi, ci din potrivă, la ei interesele mari materiale legate de Francmasonerie îi face să împărtăşească ideile ei. In general principiile călăuzătoare ale F ·. M. anglo-saxone, diferă foarte puţin de cele ale masoneriei latine. Argumentele aduse de masonii englezi privitoare la tendinţele creştine şi la interdicţia de a face politică în lojile anglo-saxone, n'au nici o valoare. Faptul că în aceste loji prezidentul are totdeauna pe biroul său o Biblie nu împiedecă deloc pe masoni să aibă aceeaş ură neîmpăcată împotriva a tot ce este creştin. Căci în r'adevăr Biblia nu e decât un simbol cu aceeaşi valoare ca şi compasul, echerul, capul de mort şi celalalte simboale masonice. Apoi argumentul că în lojile anglo-saxone e interzisă politica se contrazice prin însăşi activitatea acestor loji. Nenumărate exemple ne arată că toate aceste afirmaţii, nu sunt decât gogoşi bune pentru cei lesne crezători.

Astfel când preşedintele Statelor-Unite, francmasonul *Harding* află de devastările comise de fascişti în loji, refuză să primească scrisorile de acreditare ale prinţului Caetani, noul ambasador al Italiei. Numai în urma promisiunilor lui *Mussolini* că excesele nu se vor mai repeta, Harding a consimţit să-l primească pe ambasador. De asemeni contele Volpi care negocia un împrumut în America, tocmai în momentul când aceasta era cam ostilă Italiei, a reuşit numai graţie faptului că era mason. Tot masoneria anglo-saxonă a pornit şi susţinut pe toate căile agitaţia întregii Europe, cu ocazia procesului anarhistului spaniol Ferrer, culpabil de atentat la viaţa Regelui Alfons al XIII. Trebue să notăm că Ferrer era unul din şefii masoneriei spaniole şi executarea lui a produs în multe ţări Europene incidente sângeroase între manifestanţii con-

duşi de masoni şi poliţie. Masonii englezi mai pretind că n'au nici o legătură cu masoneria latină şi că sentimentele lor sunt cât se poate de fidele Bisericii şi Monarhiei. Vom vedea numaidecât întrucât aceste fapte corespund adevărului şi vom avea din nou ocazia să ne convingem de sinceritatea masonică.

Calendarul masoneriei engleze pe anul 1930 între altele ne spune că Marea Lojă Engleză are legături oficiale cu Spania, Portugalia şi Italia, toate 3 ţări cu masonerie latină, iar mulţi masoni englezi au făcut vizite de curtoazie lojelor din America de Sud, cari toate aparţin masoneriei latine. Un ultim fapt vine să arunce lumină deplină asupra raporturilor celor două masonerii şi să tranşeze astfel definitiv chestiunea aceasta.

La 1921 a fost creată la *Basel*: *„Asociaţia masonică internaţională"* (A. M. I.) cu scopul principal de a întări legăturile de solidaritate între masonii din toată lumea, inclusiv, deci, şi din Anglia. Pe lângă aceasta, toate publicaţiile editate de această asociaţie apar în trei limbi: franceză, germană şi engleză, iar mulţi dintre colaboratorii acestor publicaţii sunt masoni englezi notorii. Din Anglia şi Franţa francmasoneria s'a răspândit cu o iuţeală vertiginoasă pe toată suprafaţa pământului. Toate ţările văzură rând pe rând răsărind ca din pământ loji masonice cât şi tot felul de societăţi şi asociaţii afiliate masoneriei. In unele ţări guvernele conştiente de pericolul ce aceste organizaţii îl prezintă, le interziseră, în altele masoneria fu pusă la grea încercare, căci Regii îşi temeau Tronul, şi implicit masoneria era persecutată cu străşnicie. Totuşi prin tot felul de manopere, prin corupţie şi minciună, masoneria a ajuns în vremurile noastre a-tot puternică şi mai toate guvernele i se închină servil. Intreg globul pământesc e prins într'o pânză de paianjen, care încetul cu încetul îl co prinde până la sufocare şi unde vom fi înlănţuiţi cu toţii de către cel mai răufăcător paianjen: Jidanul.

(Continuare în nr. viitor)

D. V. Athanasescu
— Cluj —

Din Elveţia

De pe acelaş front de luptă

Primejdia jidovească cu mârşavele-i apariţiuni, sub formele variate ale francmasoneriei, ale comunismului, ale dezastrelor financiare şi falimentelor de stat, primejdia înteţită de politiciani din toate partidele, îngrijorează întreaga Europă în aşa fel, încât în toate ţările apar fronturi de luptă antisemită, cari tind a forma una şi aceeaş linie de bătae, contra duşmanului comun: Jidovimea internaţională.

Este firesc să ne strângem şi noi rândurile, naţionaliştii antisemiţi din toate ţările, când de lungă vreme Jidanii, din toate ţările constitue un singur front de luptă contra statelor naţionale şi creştine.

Un semn, că frontul nostru se încheagă peste graniţele politice, îl aflăm în identitatea de gândire, simţire şi hotărîre, ce se constată în Apusul Europei, cu privire la problema jidovească şi nefastele-i aspecte.

Reproducem mai jos un manifest electoral din **oraşul Ligii Naţiunilor** *din* **Geneva** *democratică, umanitaristă şi pacifistă, manifestul luptătorului naţionalist* **Georges Oltramare,** *spre a se convinge cititorii noştri că şi în Elveţia ca şi în România întregită, lucrează din umbră, spre a-i seca izvoarele de viaţă şi a-i destrăma organizaţia socială, acelaş duşman comun:* **Jidanul** *cu hipocriţii lui asociaţi:* demagogia integrală, adică anarhia, finanţa internaţională *care subjugă totul şi* francmasoneria antimilitaristă, *care distruge ultimele resturi ale puterii de stat. Iată cum răsar aliaţii fireşti ai Ligii Apărării Naţionale Creştine (L.A.N.C.).*

Proclamaţia Ordinei Politicei Naţionale (O. P. N.)

Ruinele materiale cresc împrejurul nostru. Ele nu sunt cele mai grave. *Ele sunt semnul ruinii morale a întregului regim.*

Politica rea este cauza finanţelor rele.

Politica democraţiei are drept primă consecinţă: I) falimentul Statului, II) Victoria crescândă a socialismului pustiitor.

La materialismul desgustător al burghezilor răspunde revoluţia marxistă.

Democraţia este descalificată.

Nimeni nu îndrăsneşte să se mai prezinte în numele unui partid, nici chiar Dl Picot.

Nu cu „o conştiinţă" se va mai salva oricât de puţin; ci cu idei clare, care permit hotărâri repezi şi juste.

A sosit ora politicei adevărate, contra înjosirii şi ruşinei materialismului democratic.

Satisfacţiile materiale nu ajung unui popor. Ii trebuie o raţiune de a trăi: El nu o va găsi decât în adevăr şi sacrificiu.

Programul lui *Georges Oltramare* este simplu şi clar, este omul care va şti, şi îndrăsni, să zică *Nu* şi *Da*, când trebuie.

Nu:

Faţă de egalitarismul mincinos al francmasonilor.

Faţă de capitalismul jidovesc destructor al claselor mijlocii;

Faţă de etatismul care duce la *comunism.*

Faţă de funcţionarismul ciuma partidelor.

Faţă de impozitele crescânde necesare funcţionarismului;

Faţă de doctrina idioată a „Pâinii de Stat" şi a „Statului caşcaval".

Faţă de naturalizarea Jidanului inasimilabil.

Faţă de internaţionalismul care neagă Patria;

Faţă de antimilitarismul din şcolile noastre;

Faţă de sabotajul istoriei noastre;

Faţă de orice neutralism.

El zice cu energie **Da:**

In favoarea proprietăţii, a claselor mijlocii, a învierii liberatoare, a corporaţiunilor, asigu-

ţărilor profesionale: *In favoarea a tot ce face şi promovează mărirea Ţării.*

Şi noi pentru a face să triumfe acest program ne sprijinim mai mult pe desinteresarea celor sărmani, decât pe pofta nesăbuită a burghezilor.

De aceea menţinem clasele mijlocii, lucrăm la adevărata organizare a corporaţiunilor;

Respingând legea asupra închiderii magazinelor, adevărat praf în ochii angajaţilor şi a patronilor.

Iată pentruce, fără nici un acord şi nici o combinaţie cu nimeni, fără a aştepta de unde bate vântul, în deplină independenţă, înaintea întregii lumi

Georges Oltramare

vă cere putinţa de a continua la guvern opera salutară a „Revistei Pilori".

Votaţi pentru el şi să trăiască ţara noastră.

O. P. N.

(Imp. Atar, Genéve.)

L. A. N. C. în Parlament

Discursul dlui prof. A. C. Cuza

la discuţiunea generală asupra Proectului de Răspuns la Mesagiul Tronului

ţinut în şedinţa de Sâmbătă 27 Iunie 1931, a Adunării Deputaţilor — Sesiunea Extraordinară 1931

D. profesor **D. Pompeiu** *preşedinte:* D. deputat profesor Cuza are cuvântul.

D. **A. C. Cuza:** D-le preşedinte, d-lor deputaţi, în numele Ligii Apărării Naţionale Creştine, pe care am onoare să o reprezint, să-mi daţi voie să citesc o scurtă declaraţie, cu privire la situaţiunea grupării sau organizaţiei Ligii, faţă de această desbatere.

La urmă, după cetirea acestei declaraţii, îmi veţi permite iarăşi să adaog câteva observaţiuni, care vor ilustra cele cuprinse în această *declaraţie.*

Declaraţia L.A.N.C.

Iată *declaraţia scrisă:*

I. „Liga Apăr. Naţionale Creştine", credincioasă principiului ei de bază monarhic, se asociază cu profund respect la omagiile pe care Proiectul de Răspuns la Mesajul Tronului le aduce M. S. Regelui Carol al II-lea, Căruia Ii urează o lungă şi glorioasă domnie, aclamând fericita *restaurare a instituţiei monarhice,* zdruncinată un moment, în chip nesocotit de intrigile partidelor. (Aplauze).

II. Restaurării monarhice, L.A.N.C. crede că trebuie să-i urmeze *restaurarea generală, naţională, a statului însuşi,* ca stat naţional românesc, unitar şi indivizibil, cu toată grija pentru minorităţi, dar fără ca ele să i se substitue lui; a regimului constituţional, parlamentar, ferit de falşificarea lui de către partide; a economiei naţionale, bazată pe primatul agriculturii; în sfârşit restaurarea morală a cinstei şi caracterelor, grav compromise de aceleaşi partide. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.)

III. *Politica externă* a României, astfel precum o indică Proectul de Răspuns la Mesaj, are deplina aprobare a L. A. N. C. Păstrăm legăturile cu glorioşii noştri aliaţi. Dar interesele economiee trebuesc apărate deosebit de interesele politice, ale relaţiilor cu celelalte naţii, ca să asigure chiar alianţei cu dânsele, concursul unei Românii puternice, dispunând de toate mijloacele economiei sale naţionale, în plină prosperitate. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.). Din acest punct de vedere felicităm guvernul pentru reluarea relaţiilor noastre cu Germania, ca stat industrial, care a folosit în curs de atâţia ani desvoltării statului nostru agricol. (Aplauze pe mai multe bănci).

IV. Programul de lucru al Adunării, in această sesiune extraordinară, regretăm că este totdeodată şi prea restrâns şi prea întins. Prea întins, întrucât enumeră, fără folos, măsuri cari trec cu mult de posibilităţile de realizare ale actualei scurte sesiuni de câteva zile. Prea restrâns, întrucât nu pomeneşte nici un cuvânt de *necesităţile urgente* cari se impun să fie satisfăcute imediat, precum este înfrânarea cametei şi revizuirea datoriilor agricole, îngrijirea de soarta şomerilor; reprimarea speculei parazitare, în deosebi a trusturilor industriale, precum este trustul zahărului; statornicirea funcţionarilor publici, ţinuţi în stare continuă de nesiguranţă, care la amărăşte zilele, paralizându-le puterea de muncă şi altele încă. (Aplauze pe mai multe bănci).

V. P*roblema jidanească* (Ilaritate), Proectul de Răspuns la Mesaj nu o pomeneşte, deşi ea este problema fundamentală cea mai urgentă ca izvor al tuturor celorlalte. Jidanii, prin firea şi religia lor paraziţi, s'a aşezat în prea mare număr pe pământul României.

D. **Teodor Fischer:** D-le preşedinte, vă rog să binevoiţi a apăra religia mozaică.

D. **Nichifor Robu:** Stai jos.

D. **Gh. Cuza:** Jos, stai jos!

D. profesor **D. Pompeiu,** *preşedinte:* D lor, să ascultăm.

D. **A. C. Cuza:** Desnaţionalizând oraşele ţării, acaparând comerţul, industriile, băncile, exploatările de tot felul, profesiunile libere, funţiunile publice, Jidanii impiedică desvoltarea deplină, firească a naţiei româneşti, pe pământul ei. Provincii întregi, Maramureşul, Bucovina, Basarabia, au ajuns teritorii, pare că anume destinate colonizării cu Jidani, împotriva raţiunii lucrurilor şi al textului Constitucţiei, care zice (art. 3): „Teritorul României nu se poate coloniza cu populaţiuni de gintă străină".

Această stare nenorocită se datoreşte partidelor, ai căror partizani sunt amestecaţi cu Jidanii şi cari dar nu pot rezolva această mare problemă. (Aplauze pe băncile majori-

tăţii şi pe băncile L. A. N. C.)

Liga Apărării Naţionale Creştine intervine aici ca o necesitate superioară a politicei româneşti, având misiunea istorică, de a îndruma rezolvarea problemei jidoveşti, prin eliminarea Jidanilor pe cale legală, pentru a preveni eliminarea lor violentă.

VI. *Sistemul de guvernare constituţională*, prin aplicarea dispoziţiei fundamentale a Constituţiei, care zice (art. 88); „Regele numeşte şi revoacă pe miniştrii săi", aşa precum se inaugurează astăzi, prin guvernul prezidat de marea personalitate culturală a d-lui profesor Nicolae Iorga, (aplauze prelungite pe băncile majorităţii şi pe băncile L. A. N. C, fără partid şi fără preocupări de partid, ci numai de interesul obştesc, Liga Apărării Naţionale Creştine îl aclamă cu bucurie şi-i asigură tot concursul său, ca fiind conform cu doctrina, cu programul ei şi cu lupta pe care o susţine de mulţi ani împotriva guvernării partidelor, cari au dus naţiunea românească la ruina materială şi la desorganizarea morală. (Aplauze prelungite pe băncile majorităţii şi pe băncile L. A. N. C).

Liga Apărării Naţionale Creştine regretă cu atât mai mult că inaugurea noului regim a fost amestecată în chip nefiresc cu elementele regimului vechiu, prin cartelul guvernului cu partidul naţional-liberal, în alegeri.

Liga Apărării Naţionale Creştine protestează încă odată împotriva samavolniciilor şi prădăciunilor electorale săvârşite pretundieni de agenţii partidului naţional-liberal, (ilaritate), dovedind încă odată şi M. Sale Regelui şi Ţării ce ar fi dacă, printr'o gravă eroare, ne-am întoarce la guvernarea partidelor, de care abia am scăpat. (Aplauze pe băncile majorităţii şi pe băncile L. A. N. C.)

VII. Liga Apărării Naţionale Creştine, împotriva perspectivei oricărei guvernări de partid, care nu mai este posibilă astăzi, fără grave urmări, afirmă, şi de data aceasta, credinţa sa nestrămutată, că numai o guvernare inspirată de doctrina şi programul său: *Hristos, Regele, Naţiunea, România Românilor* poate să asigure restituirea în întregime a naţiunii româneşti, în toate drepturile sale, ca naţiune suverană, pe deplin stăpână pe pământul şi pe destinele ei. (Aplauze pe băncile majorităţii şi pe băncile L. A. N. C.)

*

D-lor deputaţi, la aceste teze, — sunt şapte teze, — să-mi daţi voe să adaug 7 grupe de observaţii, pentru fiecare teză o grupă.

D. *general* **G. Cantacuzino-Grănicerul:** Am vrea să fie 14 (ilaritate).

I. Restaurarea Instituţiei Monarhice.

In legătură cu teza I, dl prof. A. C. Cuza, se ocupă de declaraţia partidului naţional-liberal, citită în actualul Parlament, cu ocaziunea Răspunsului la Mesaj, declaraţie ce e în contradicţie cu discursul dlui I. G. Duca, rostit la întrunirea Comitetului executiv al partidului liberal, în ziua de 7 Iunie 1930, la proclamarea ca Rege alui Carol II. Dl A. C. Cuza a înfierat partidul naţional-liberal aşa dupăcum acesta merita, provocând vii discuţii şi lovind unde trebue (D. *N. Georgescu Tulcea:* „Aţi lovit unde trebue, dle Cuza")

*

II. Restaurarea Naţională Generală.

D. **A. C. Cuza:** Trec la cap. II, care este foarte interesant, şi anume: am zis că restaurării monarhice trebue să-i urmeze *restaurarea naţională generală*

Ce restaurare naţională generală? Am zis: restaurarea statului naţional românesc, unitar şi indivizibil.

Aici intervine *problema minorităţilor*. D-voastră v'aţi alarmat de faptul, că în Mesajul Regelui se vorbeşte de „popoarele mele", şi atunci, între alţii, d. Mirto — şi aţi protestat şi d-voastră, partidul liberal — d. Mirto a venit să protesteze energic împotriva acestei expresiuni a „popoarelor mele" şi să susţină o altă teorie, cu care iarăşi eu nu mă pot uni.

D-lor, ce zice d. Mirto? „România este un stat naţional, unitar, alcătuit după lupte seculare, prin jertfa şi truda tuturor fiilor săi".

Cari anume „Tuturor fiilor săi"? Deaceea v'am întrerupt şi am spus: alcătuit prin jertfele naţiunii româneşti; căci o mulţime de fii anumiţi, de alt neam s'au pripăşit înlăuntrul ţării. Crezi d-ta că aceştia au contribuit cu ceva la formarea şi la întărirea acestei ţări? (Ilaritate).

Dar d-ta mergi mai departe.

„Pe cuprinsul ţării noastre întregite nu există popoare întregite, există cetăţeni ai aceluiaş stat, care au izbutit să realizeze unitatea sa indestructibilă."

Voci depe băncile majorităţii: Foarte bine.

D. **Eduard Mirto:** Eu am spus aceasta şi d-nealor zic că este foarte bine. Atunci trebuie să fie bine.

D. **A. C. Cuza:** Iar apoi aţi mai zis: „Tratatele de pace garantează convieţuirea paşnică a minorităţilor etnice sau religioase. Respectoşi de drepturile minorităţilor" şi aşa mai departe.

Ce aţi avut d-voastră în această discuţiune din partea partidului naţional-ţărănesc, dacă sunteţi într'adevăr partid naţional şi ţărănesc, ca să invocaţi tratatele de pace ale Ligii Naţiunilor?

Noi ştim un lucru: Statul acesta este un stat unitar naţional românesc. Pe pământul acestui stat şi al acestei naţiuni se găsesc mai multe popoare.

Aşa că formula d-lui prim-ministru, când recunoaşte aceste popoare este cea favorabilă nouă, nu cea defavorabilă. In mesagiu M. S. Regele vorbeşte în termeni precişi de: „Indeplinirea măsurilor menite a face din această ţară binecuvântată şi din popoarele ei, în fruntea cărora prin vechime, muncă, vitejie şi sacrificiu, stă naţiunea românească".

Prin aceasta nu se înglobează toate neamurile sub denumirea de stat naţional, că ele, adică toate formează naţiunea românească, căci n'o formează. In fruntea tuturor acestor popoare stă naţiunea românească dominantă şi stăpână pe pământul ei; iar celelalte minorităţi, sau fragmente de popoare, cum li s'a zis, sunt primite şi li se dă tot ceeace li se cuvine, fără însă să poată să se substituie ele naţiunii româneşti. Pe ce se bazează întâietatea, suveranitatea, naţiunii româneşti, pe acest pământ? Se bazează nu pe unul, ci pe patru drepturi imprescriptibile: pe dreptul istoric, pe dreptul majorităţii, pe dreptul muncii şi pe dreptul apărării.

D-lor, istoria ne arată că poporul românesc a cucerit acest pământ şi a întemeiat acest stat. A fost cineva alături de noi ca să l întemeieze? Poate, nu cumva Jidanii d-voastră? (Ilaritate). Nu. Prin urmare, poporul românesc a întemeiat statul român şi a cucerit acest pământ pentru cultura sa.

Al doilea drept al naţiei româneşti, de stăpânire şi întâietate în stat, este dreptul majorităţii. Suntem noi majoritatea acestei ţări? Incontestabil. Poate cineva chiar după dreptul democratic al d-voastre, lăsând la o parte dreptul istoric, să vină şi să ne conteste nouă majoritătii, întâietatea? Evident că nu.

Al treilea drept al naţiei româneşti este dreptul muncii productive, din punct de vedere economic noi majoritatea suntem singura naţie productivă. Tot ce se produce pe pământul acestei ţări se datoreşte muncii ţăranilor români. Aţi văzut Jidani la seceră? (Ilaritate).

Voci depe băncile partidului naţional-ţărănesc: Da, în Maramureş.

D. **A. C. Cuza:** Cum spunea aşa de bine d. Grigorovici ieri, naţia românească este o naţie muncitoare, iar exploatatorii acestei naţii au venit de aiurea, exploatatori cari nu produc nimic, ci exploatează munca productivă a ţăranului nostru. Ei dar nu au dreptul ca exploatatori şi paraziţi să domine această naţie. Iată dreptul muncii productive.

Al patrulea drept, de întâietate şi suveranitate a naţiei româneşti, este dreptul apărării. Să ne punem noi în ipoteza că nu ar fi majoritatea naţiei româneşti ca să apere munca tuturor acestor popoare cari se îndestulează înlăuntrul teritorului României. Vă întreb, eu pe d-voastră. Ce ar deveni această ţară şi aceste minorităţi în cazul când n'ar avea în dosul lor apărarea baionetei româneşti a majorităţii ţăranilor români? Incât acei minoritari, oricare ar fi, şi eu am în vedere în deosebi minoritatea jidănească, parazitară, să nu-şi închipuie că au un drept altul decât acela pe care naţia românească binevoieşte să li-l dea, iar nu tratatele de pace ale Societăţii Naţiunilor. Aceasta s'o ştie minoritarii şi să se ferească de consecinţele nesocotirii acestor prescripţiuni esenţiale şi raţionale, inerente naturii lucrurilor. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Vorbeam de restaurare; este vorba de restaurarea statului naţional român. Când este vorba de aceasta, să nu invocaţi Liga Naţiunilor, presa străină şi străinătatea. Ordinea în ţara aceasta, nu poate să fie decât ordinea românească.

Străinătatea? Dar ştiţi d voastră ce se petrece în străinătatea germană? Cunoaşteţi mişcarea lui Hitler, care are acelaş program ca şi mişcarea noastră? Aşteptaţi câteva luni şi veţi vedea.

Incheind cu acest capitol, al statului naţional unitar şi indivizibil românesc, vă rog aşa dar să ne scutiţi cu Liga Naţiunilo şi cu străinătatea, căci noi nu ţinem socoteală de aceste mofturi. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

D. **I Mirescu:** D. preşedinte al Camerei nu are nimic de obiectat? Poate admite d-sa limbajul de insulte al d-lui Cuza?

D. **A. C. Cuza:** Duceţi-vă la Liga Naţiunilor, plângeţi-vă acolo!

D lor, în privinţa restaurării economice, agricultura este baza de desvoltare a economiei noastre naţionale. Interesele agriculturii trebuie să treacă înaintea tuturor celorlalte interese.

In sfârşit, mai este încă o restaurare, care se impune, şi aceasta este restaurarea morală a cinstei şi caracterelor. Nu aşi vrea să jignesc pe nimeni, dar d-voastră ştiţi că cinstea în administraţia acestei ţări lasă foarte mult de dorit. Şi nu mai insist asupra faptului că — aşi putea zice — caracterele aproape nu mai există, sunt rare de tot, aşa că şi din acest punct de vedere se impune ca restaurarea monarhică să aibă ca urmare restaurarea morală.

III. Politica externă

D. **A. C. Cuza:** D-lor, al treilea grup de observaţiuni se referă la politica externă

In această privinţă, am spus destul cu prilejul discuţiei la mesagiu, din 1930, şi acum nu fac decât sămi exprim mulţumirea mea că s'au restabilit relaţiunile economice cu naţia germană şi că noi, fără a părăsi alianţele cu marii noştri aliaţi, revenim la relaţiunile noastre economice dinainte de răsboiu cu Germania, care ne a adus atâta folos nouă ca stat agricol, în relaţiile noastre cu acest stat industrial.

IV. Programul de lucru al Adunării

D. **A. C. Cuza:** In ce priveşte programul lucrărilor noastre, în această scurtă sesiune extraordinară am spus că este prea restrâns. Sunt probleme mari cari nu au fost atinse nici cu un singur cuvânt. Intre altele problema revizuirii datoriilor agricole, a cametei, îngrijirea de soarta şomerilor, cum spunea foarte bine ieri în discursul său d. Grigorovici, reprezentantul partidului social-democrat, combaterea speculei în general şi a speculei trusturilor în special. Vă întreb; dece proiectul de Răspuns la Mesaj nu pomeneşte nici un cuvânt, spre exemplu, despre trustul zahărului? Era o măsură pe care toată lumea o aştepta. Mi se pare că colegul nostru, d. inginer Buşilă, în declaraţia sa, ca reprezentant al industriaşilor în România, a atins în treacăt şi această problemă, dar ea este la ordinea zilei mai de demult şi ne strâmtorează pe toţi, ne apasă pe toţi. Pentruce proiectul de răspuns la Mesaj n'a spus măcar un cuvânt că se vor lua măsuri ca să se reprime această speculă a trustului zahărului şi a trusturilor în general?

In sfârşit, este chestiunea statornicirii funcţionarilor publici, Despre această însemnată problemă, proiectul de Răspuns la Mesaj nu spuoe iarăşi nici un singur cuvânt, ignorând numeroasa categorie de slujbaşi ai ţării, cari stau suspendaţi, neştiind de azi pe mâine care va fi soarta lor? Se cuvinea, în puţine cuvinte, să li se dea asigurări, pentruca oamenii aceştia să-şi poată continua existenţa şi munca lor în linişte.

V. Problema jidănească

D. **A. C. Cuza:** D-lor, o problemă, cea mai gravă a ţării, dar pe care nici unul din partide nu o atinge, este problema jidănească. Vă întreb pe d-voastră, reprezentanţii tuturor partidelor, credeţi sau nu că există o problemă jidănească în România? De sigur, puteţi d-voastră să fiţi de altă părere, şi oricine este liber să se suie la această tribună şi să susţină că nu există o problemă jidănească. Noi vom fi foarte fericiţi să-l auzim. Dar întrucât cred că nu există nimeni care să înfrunte această tribună cu o asemenea susţinere, atunci problema există; şi dacă există vă întreb: cum se face că nici un partid nu discută această problemă, nu pune această problemă şi mai puţin încă nu se pregăteşte să o rezolve?

D. **I. I. Mirescu:** Există o singură problemă: aceea a minorităţilor naţionale, dar nu există o problemă în special evreiască.

D. **A. C. Cuza:** D-le coleg, d-ta nu cunoşti această problemă, fiindcă trăieşti în atmosfera jidănească a partidului d-tale. Dar dacă vei vroi să o discutăm, eu sunt la dispoziţia d-tale.

Prin urmare, această problemă, pe care nici unul din partide nu o discută, nu-şi dă osteneală să găsească o soluţiune, fie cât de bună cade întreagă în sarcina L. A. N. C. Misiunea istorică a L. A. N. C. este să îndrumeze rezolvirea acestei probleme şi când zic „să îndrumeze", înţeleg să vă dăm concursul nostru dezinteresat, pentruca d-voastră partidele să rezolviţi această problemă. Chiar dacă nu aţi recunoaşte-o formal, cel puţin să

luați măsuri de așa fel, încât această problemă să poată fi rezolvată. Iată care este misiunea noastră istorică. Iată dacă d-voastră veți continua a ignora această problemă atunci știți ce are să se întâmple? Are să se întâmple că, în mod fatal, vom trebui ca noi, L. A. N. C., care ne-am luat însărcinarea, care am jurat că vom rezolvi această problemă, să venim noi să o rezolvăm. De sigur să o rezolvim pe cale legală. Dar veți zice: cum o să rezolvți problema?

D. **C. Toma:** Noi nu știm.

D. **A. C. Cuza:** D-ta, care stai în legătură cu Jidani, de sigur că nu știi.

D. **C. Toma:** Eu nu știu, fiindcă am învățat carte la d-ta.

D. **A. C. Cuza:** Dar nu m'ai ascultat. Ai învățat carte la mine și te-ai dus la Sinagogă. (Mare ilaritate). Am cu mai mulți elevi de aceștia!

D-lor, pentruca să nu vi se pară că noi visăm cine știe ce prăpăstii contra Jidanilor poate să-și închipuie cineva ce o să facă Cuza cu Jidanii, că o să-i arunce în Dunăre? O să-i arunce în Marea Neagră? Nu, d-lor. Dacă ei se vor îmbarca pentru Palestina și se vor înneca în Marea-Neagră, asta e treaba lor, dar noi nu-i aruncăm în Marea-Neagră.

Ce facem noi? Să procedăm sistematic. Mai întâiu îi vom scoate din orice funcții, pentrucă și statul român are dreptul să fie condus de funcționarii săi. Contestați d-voastră aceasta? Vă rog, constat așa dar că nu îndrăzniți să-mi contestați acest drept.

Să mergem mai departe. Ii vom scoate din armată, pentrucă ei primejduiesc siguranța statului, prin lașitate și corupțiune.

D. **Teodor Fischer:** Protestez.

D. **A. C. Cuza:** Protestează d-ta cât vei vrea, dar să te pun acum în fața unei puști, să te văd ce ai să faci? (Ilaritate). Sau, nu în fața unei puști, ci în fața unui pumn românesc, să te văd ce ai să zici?

Va să zică, d-lor deputați, îi vom scoate din armată.

Al treilea, vom face ca Banca Națională care până astăzi a servit băncile intermediare jidănești, să nu mai servească aceste bănci, dându-le bani cu 6 la sută, pentru ca Jidanii să-i exploateze cu 36 la sută, și vom face ca Banca Națională să reducă banii pe cari îi dă băncilor jidovești și să-i dea băncilor românești, în aceleași condițiuni Aveți d-voastre ceva de zis împotriva acestei măsuri?

Să mergem mai departe. Vom susține pe comercianții români în concurență cu Jidanii. Aveți ceva de zis?

Vom rezerva furniturile statului, Românilor. Aveți ceva de zis?

Dar este încă ceva. Fiindcă Jidanii nu sunt agricultori, ci paraziți ai muncii, vom expropria orice bucățică de pământ stăpânită de Jidani Aveți ceva de zis? (Ilaritate).

Iată, d-lor deputați, în puține cuvinte câteva din măsurile programului nostru, care vă dovedește că se cere numai să fie oameni cari să voiască, pentru ca această problemă așa de gravă și care este isvorul tuturor celorlalte probleme, să fie rezolvată.

Pentrucă printre d-voastre, pentru diferite motive, care ar fi prea lung ca să le discut aci, ar fi iritant poate, ați țipa iarăși, în mod violent sau nervos, nu se găsește nimeni să întreprindă această muncă utilă de deparazitare a nației românești, această muncă grea, dar necesară, ne revine nouă.

Dar, veți zice d-voastre, când o să veniți la putere? Când? Atunci când se va întâmpla ceeace s'a întâmplat de data aceasta în Bucovina lui Robu, și în toată Basarabia, când nația română a început să înțeleagă ce sunt partidele și când va lupta, va rezista și se va uni, cum s'a unit, repet încă odată, în Bucovina și în alte centre, atunci d-voastre, toate partidele, nu veți mai avea nimic de zis, iar noi fim aci pe aceste bănci și vom lua măsurile pe cari trebuie să le luăm pentru a apăra nația română de acești paraziți.

D. **Gh. A Cuza:** Fără de furturi de urnă vom fi aci.

D. **Eduard Mirto:** Cât curând, fără furturi de urnă?

D. **A. C. Cuza:** Așa dar, și această problemă, eu vă spun că va fi rezolvată.

Să nu credeți că este în întreaga istorie a nației române o singură problemă, pe care ea și-a pus-o și pe care nu a rezolvat-o. Au fost probleme mari, probleme grele. Nația romăoă și-a pus problema unității sale naționale, și nația românească, prin chibzuința ei, și-a rezolvat această problemă. Au trebuit să se risipească trei imperii, pentru ca nația românească să-și realizeze unitatea sa națională, — și s'au risipit. Prin modul cum politica țării românești a fost condusă, nația românească a ajuns să-și vadă idealul său național pe deplin realizat.

Mai este încă un ideal național, pe care nația românească îl va realiza: să se vadă stăpână deplin pe pământul său, cu scoaterea Jidanilor din mijlocul ei. Se va face și aceasta, vă asigur.

VI. Sistemul de guvernare constituțională

In legătură cu acest grup de observații dl prof. A. C. Cuza stabilește sistemul de guvernare constituțională.

Din lipsă de spațiu publicăm mai jos o mică parte din discuțiunea în legătură cu această teză.

D. **A. C. Cuza:** D-lor, partidul liberal, cel care a închinat steagul, (ilaritate), și-a zis: noi intrăm în acest Parlament în cartel cu guvernul. Odată intrați în acest Parlament, ceilalți vor fi un conglomerat de oameni, care n'au nici o legătură între ei, iar noi formăm un partid strâns uniți, și care știm ce voim. O să-i lăsăm deocamdată, iar pe urmă vom începe să-i uzăm încet, încet, vom face puține intrigi, ne vom stabili legături cu național-țărăniștii, cu Lupu...

D. **dr. N. Lupu:** Cam greu cu mine. (Ilaritate).

D. **A. C. Cuza:** Și d-lor, v'ați zis, are să mai fie încă cineva —, aceasta a intrat în calculele d-voastre și vă frecați mâinile când vă pregăteați să veniți pe aceste bănci, după alegerile pe cari le-ați făcut — ați zis: aici trebuie să intre și Cuza. Când Cuza se va găsi față cu Iorga, vă dați d-voastre seama ce are să fie! (Mare ilaritate, aplauze). Și, d-lor, d-voastre v'ați făcut calculele d-voastre: Cuza, cu resentimentul său, el, care este un vechiu parlamentar, care are pasiunea Parlamentului, care cunoaște multe lucruri din viața noastră politică, Cuza are să vină și are să înceapă să se răzbune în mod crud împotriva lui Iorga. (Mare ilaritate, aplauze). Când colo, d-lor, se întâmplă ce?

D. *general* **G. Cantacuzino-Grănicerul:** S'au pupat! (Mare ilaritate).

D. **A. C. Cuza:** Vedeți d-voastre, aceasta n'ați prevăzut-o. (Mare ilaritate, aplauze).

D. **A. C. Cuza:** D-lor, trebuie să vă explic cum s'a întâmplat. (Mare ilaritete). Regret, d-lor, că d. profesor Iorga nu este aici, reținut poate de alte treburi. Dar, vedeți d-voastră, noi, într'un moment dat — nu vreau să amintesc lucruri de demult.

O voce depe băncile partidului național-liberal: Neplăcute.

D. **A. C. Cuza:** Nu, nu, foarte plăcute. Am pornit împreună cu d. profesor Iorga, la 1906. Atunci am văzut că este ceva de făcut în țara aceasta. Eu eram mai bătrân, el mai tânăr, plin de entuziasm; a venit la Iași să organizăm o expozițiune pentru Bucovinenii de sub stăpânirea Austriei. Ne-am cunoscut mai de-aproape și am pornit împreună lupta pe cale politică, el mai mult pe cale culturală, eu pe cale politică.

D-lor, la 1910 am întemeiat un partid cu aceleași principii și aproape cu acelaș program ca Liga Apărării Naționale Creștine.

O voce depe băncile partidului social-democrat: Sunteți contra partidelor.

D. **A. C. Cuza:** Atunci aveam încă iluzii și partidul nostru nu era partid ca al d-voastră. Și d-lor la un moment dat, pentru motive care ar fi prea lung să vi le explic...

D. **C. Toma:** Ar fi foarte interesant.

D. **A. C. Cuza:** Vă rog, vă dau explicațiuni imediat. (Ilaritate). Credeți că am ceva de ascuns?

D. **C. Toma**: Nu.

D. **A. C. Cuza:** D-lor, am luptat cu d. Iorga și a venit chestiunea semnării tratatului dela Saint-Germain — era la 1919. La data de 19 Noemvrie s'a întrunit Parlamentul, ale cărui alegeri fuseseră prezidate, în mod cu deosebire elegant de d. General Văitoianu, care este aci. Și noi, d-lor, ne-am găsit în acel Parlament, al federației naționale, unde s'a pus, într'un moment dat, problema semnării sau nesemnării tratatului dela Saint-Germain. D. Iorga, poate mai politic decât mine — să zicem — a zs: așa este necesitatea, noi vom semna, trebuie să semnăm. Eu am zis: nu mă supun nici unei necesități și eu nu pot semna tratatul dela Saint-Germain. N'am semnat, d-lor. Și atunci, in mod fatal, s'a întâmplat o despărțire: două directive, nu contrarii, două directive, care se despărțeau una de alta.

D. **dr. N. Lupu**: Mai fuseseți și înainte despărțiți. Numai eu îmi aduc aminte de câte ori eram lângă d-neata, să te apăr de d. Iorga și pe d. Iorga de d-neata.

D. **A. C. Cuza:** D-le dr. Lupu, nu putem să intrăm în toate amănuntele. Că ai intervenit d-neata între d. Iorga și mine, îți mulțumesc, dar atunci erau simple incidente, nu avea nici o valoare. Dela chestiunea tratatului dela Saint-Germain, noi am rămas despărțiți, și după un lung înconjur ne am găsit în situațiunea de astăzi.

D. **P. Ghiață:** Cât are să dureze?

D. **A. C. Cuza:** Are să dureze cât are să dureze situațiunea, care ea ne leagă pe toți, și anume: *lupta contra partidelor.* (Aplauze pe băncile majorității).

D. Niculae Iorga reprezintă un guvern fără partid.

O voce: Refacem Liga.

D. **A. C. Cuza:** Nu; eu nu confund acțiunea mea cu acțiunea d-lui Iorga și nici d. Iorga nu confundă acțiunea d-sale cu acțiunea mea; sunt două acțiuni cu totul despărțite. Noi ne urmărim programul și doctrina noastră; d. Iorga este astăzi în fruntea guvernului și-și urmărește directivele sale, față de care noi n'avem nimic de zis, întrucât concordă, în această mare problemă a luptei de a creia un nou regim constituțional, fără partide. (Aplauze pe băncile majorității).

. . . .

Pentru salvarea Moților

Din partea societății „Frăția de Cruce" din țara Moților primim spre publicare următorul comunicat:

Consiliul „Frăției" în ultima ședință a luat act că și după audiența la M. S. Regele, a președintelui și după demersurile făcute la șeful și membrii guvernului, chestiunea Moților se află tot în faza făgăduințelor și a hotărât ca să se întreprindă la guvern, parlament și în urmă la M. S. Regele, noui intervențiuni pentru salvarea țării Moților.

Pentru a coordona aceste acțiuni împreună cu parlamentarii din țara Moților și a vota textele definitive ale memoriilor, s'a convocat o ședință plenară a consiliului suprem, pentru ziua de 13 Octomvrie a. c., orele 9 seara, la sediul central al „Frăției" din Cluj, str. Regina Maria 30, când se va decide și asupra ordinei de zi a congresului ce se va convoca încă în această toamnă la Câmpeni, Abrud, Brad, și Huedin.

Consiliul a hotărât să inițieze în vederea suferințelor copiilor din țara Moților cari au de îndurat pe urma somajului părinților o acțiune de ajutorare cu pâine și lapte. Contribuțiunile benevole se vor aduna în casele „Frăției" depuse la autorități și societăți, iar sumele încasate se vor administra direct, prin prefecții județelor, și primăriile orașelor, cari vor îngriji și de distribuirea porțiilor de pâine și lapte.

Consiliul a mai proclamat de președinți de onoare pe d-nii generali Cantacuzino Grănicerul, Hanzu, Olteanu și Nicolau, iar de membri de onoare pe toți comandanții de legiuni din revoluția 1918—19, și pe toți ofițerii cari s'au distins în acțiunea pentru unire. De încheere consiliul a hotărât ca „Frăția de Cruce" și toți frații să ia parte la meetingul de protestare ce se va ține împotriva mesajului guvernatorului Horti și contra curentelor subversive iredentiste.

Organizațiile noastre

L.A.N.C. — Storojineț.

Marți 8 Septembrie s'a ținut la *Storojineț*, o mare adunare a L.A.N.C., la care au participat aproape *10.000 (zecemii)* de săteni, în frunte cu președintele organizației județene, preotul *Ioan Iliuț* și deputatul L.A.N.C. al Storojinețului docent *Dr. V. Trifu* (București).

Adunarea a fost prezidată și deschisă printr'o rugăciune și vorbire, de preotul I. Iliuț, luând cuvântul apoi dnii *Dr. V. Trifu*, avocat *I. Emilian* (București), prof. și deputat *Gh. Cârlan* (Suceava), deputat *Dr. H. Vasiliu* (Botoșani), *Vasile Romaniuc* (Panca), *Filipi* (Adâncata), *Nic. Loghin* (Budeniț), *G. Hlușcu* (Crasna), și alții; apoi avocat *Teodor Tcaciuc* (Storojineț), avocat *Vasile Prelipceanu* (Fălticeni), deputat *I. C. Cătuneanu* (Cluj), avocat *Morărescu* (Cernăuți), prof. *T. Huțan* (Cernăuți), deputat *N. Robu* (Rădăuți).

Adunarea a durat 3 ore, terminându-se cu citirea unei moțiuni. S'au trimis telegrame M. S. Regelui Carol II și dlui prof. A. C. Cuza, Președintele Suprem al L.A.N.C.

L.A.N.C. — Cluj.

Organizarea L.A.N.C. în judeţul Cluj, a început cu regiunea Mociu, unde prin munca neobosită a tinărului *V. Ban*, s'au format în ultimul timp, comitete în comunele *Geaca*, *Lacu* şi *Petea*.

L.A.N.C. — Bihor.

Propaganda L.A.N.C. în judeţul Bihor a reînceput în plasa Vaşcău unde entuziaştii noştri luptători *I. Ivancea* şi *Gh. Hoza* au organizat L.A.N.C. în comuna *Cărpinet*, apoi în com. *Călugări* cu concursul bunului Român *P. Matiuţa* şi în com. *Sohodol* cu concursul vrednicului comerciant *P. Staiţa*.

In acelaş judeţ a început organizarea L.A.N.C. în regiunea comunei *Sudrigiu*.

L.A.N.C. — Banat.

Dl *Alexandru Ţieranu — Timişoara*, a început reorganizarea L.A. N.C. în Banat. In acest scop D-Sa depune o muncă asiduă, îngrijind de înscrierea de membri în L.A.N.C. şi de formarea de comitete în diferi ele comune ale Banatului.

In ultimul timp s'a format Comitete L.A.N.C. în comunele *Clopodia*, *Rudna*, *Dubo·*, *Vinga* şi *Urseni* din jud. Timiş şi comuna *Globucraiova* din jud. Seve in.

Apropiata victorie, în Germania, a naţionalismului integral şi intransigent

Germania postbelică, adusă la desperare prin acţiunea nefastă a guvernelor jidovite şi exploatarea Jidovimei internaţionale, îşi strânge acum toate forţele naţionaliste laolaltă având în frunte pe *Hitler* şi porneşte o luptă măreaţă, impunătoare şi decisivă spre a răsturna guvernul actual.

Ceea ce se petrece acolo este preludiul unor evenimente cari, cu necesitate inexorabilă, se vor produce în ori-ce ţară unde Jidovimea, cu uneltele ei: partidele politice, au dus populaţia la ultima limită a mizeriei. Se va întâmpla la fel şi la noi în România noastră, roasă şi stoarsă de Jidani şi jidoviţi.

Exemplul unirii tuturor oamenilor de bine, cu simţ naţional şi caracter intransigent din lumea germană, trebue să ne servească şi nouă, Românilor împărţiţi în bisericuţe, drept model şi îndemn. Reproducem mai jos textul moţiunii, votată la 11 Octombre 1931 la Harzburg, a Congresului opoziţiei de dreapta, la care au participat partidele *naţional-socialist*, *naţional german*, *agrar* şi *organizaţiile căştilor de fier*.

MOŢIUNEA

Congresul a votat următoarea moţiune:

„Suntem dispuşi să preluăm guvernul atât în Prusia cât şi în Reich şi să ne asumăm răspunderea completă a situaţiei.

Nu refuzăm pe nimeni care ne întinde mâna pentru o colaborare cinstită.

Suntem decişi să combatem cu toate mijloacele actualul sistem şi cursul politic al unui guvern, care stă la cârma statului, sub mantaua unui guvern naţional.

Orice guvern care lucrează contra principiilor opoziţiei naţionale unite, trebue să ţină seamă, că-l vom combate din toate puterile.

Cerem demiterea guvernului Bruening şi cel al lui Braun, abrogarea dispoziţiilor dictatoriale, date de un guvern a cărui alcătuire nu reprezintă voinţa poporului.

Cerem alegeri noui atât în Reich cât şi în Prusia.

Deplin conştienţi de răspunderea care ne-o luăm. declarăm în numele opoziţiei naţionale, că vom apăra viaţa şi avutul tuturor acelor, cari se declară partizani ai naţionalismului integral.

Cerem pentru Germania acelaş sistem de apărare naţională, cât şi acelaş drept la înarmări, ca şi celelalte state.

Conjurăm pe mareşalul Hindenburg, preşedintele Reichului, să asculte cererea milioanelor de bărbaţi şi femei, înscrişi în organizaţiile naţionaliste şi să shimbe în ultima oră cursul politic într'unul care corespunde unui guvern adevărat naţional".

CUVÂNTUL LUI HITLER

Hitler a luat apoi cuvântul şi a arătat, că prin decretele-legi ale fostului şi actualului guvern nu se poate veni în ajutorul poporului german, care se sbate în mizerie.

Dacă Germania s'a prezentat supusă la Geneva vina este a guvernelor anterioare, cari n'au depus o muncă efectivă şi cari au înăbuşit totdeauna orice mişcare naţionalistă.

Două curente puternice există azi în Germania: cel comunist şi cel naţionalist. Lupta trebue dată între ele. Nu poate rămâne în Germania decât un singur sistem; sau cel bolşevic sau cel naţionalist.

Rezultatul acestei lupte, oricare va fi el este dorit şi va fi adus la noi.

Este dela sine înţeles că naţional-socialiştii, cari fac parte din opoziţia naţională unită, să lupte pentru principiile lor şi să ajungă la ţintă.

Trebue să se termine odată cu politica externă de înjosire şi actualul guvern trebue înlăturat.

Bolsevismul nu urmăreşte decât anarhia în ţară.

Naţional-socialiştii, din contra, doresc linişte şi ordine şi se declară dispuşi să preia puterea şi să-şi asume răspunderea situaţiei.

In spiritul acesta opoziţia naţională unită întinde mâna la o colaborare loială şi declară că actualul sistem politic trebue răsturnat.

Discursul lui Hitler a fost primit cu aplause frenetice.

Dela Soc. Stud. în Medicină-Bucureşti

Am primit la redacţia revistei noastre următoarea invitare din partea stud. în Medicină, pe care o reproducem mai jos:

Domnule,

Societatea noastră a consacrat, memoriei Prof. Dr. N. C. Paulescu, prima şedinţă publică din activitatea toamnei acestei.

In acest scop, vă roagă să bine voiţi a lua parte la această pioasă manifestare, ce va avea loc Sâmbătă 17 Octombrie 1931, ora 9 seara când va fi şi descoperirea bustului pe care societatea i l-a făcut.

Preşedinte C. *I. Tănăsescu*.

Rugăm achitaţi abonamentul